

DROOMHUIS?

Titel Droomhuis?
Auteur Bianca Gerrits
ISBN 9789402161540
Drukwerk

© 2017, Bianca Gerrits
Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

DROOMHUIS?

Door

BIANCA GERRITS

Hoofdstuk 1.

Vandaag is het zover...De zenuwen gieren door mijn keel, een onbestemd gevoel nestelt zich al sinds vanmorgen in mijn maag. Vreemd eigenlijk, want de keuze is gemaakt, al weken geleden. Alleen is er na vandaag geen stap meer terug.

De reacties van mijn omgeving waren erg verschillend. "Waaaat ga je doen!" "Heb je niet geleerd van de vorige keer?" "Toch niet in je uppie?" , "wauw dat je dat durft!" "O, ja typisch iets voor jou!"

Ik ben op weg naar de notaris. Een schattige tussenwoning op een doodlopende weg met maar 3 huizen in het zuiden van Limburg. Aan het spoor, maar ook aan de Geul, die kwakkelst door mijn voortuin...Er zitten wel een paar maars aan, natuurlijk! Het huisje is vrij donker met kleine ramen, het is er behoorlijk vochtig. Er is 1 gaskachelaansluiting in de woonkamer. De slaapkamers zien eruit als een showroom van een behangwinkel, iedere baan behang is anders. Maar de omgeving straalt een en al rust uit, en dat bevalt me wel. Dat bevalt me heel erg goed zelfs! Van de zenuwen rij ik met 70 km per uur langs een flitspaal die er al jaren staat. Je mag er maar 50. Met mijn aftandse Peugeot 205, die ik met moeite weer een jaar door de keuring heb weten te krijgen, weet ik een plekje te bemachtigen, praktisch bij de notaris voor de deur. Pfff, dik een half uur te vroeg. Dan maar weer het zoveelste sigaretje van die dag roken.

Mijn gedachten gaan verloren in wat mij de komende jaren allemaal te doen staat. Jaren ja, want ik heb maar 3000 euro om het huisje bewoonbaar te maken. Belachelijk onhaalbaar natuurlijk, dat weet ik ook wel. Maar ja ik ben er nu 30. En ook ik ben nu op zo een leeftijd dat ik me afvraag wat ik bereikt heb. Uhmhhh, even denken.

1. Ik heb vast werk. Sinds een paar maanden heb ik promotie gemaakt op de lokale papierfabriek. Ik mag nu leiding gaan geven aan 19 mensen in de dagdienst.

2. Eigenlijk is er geen 2.

Ik heb wel een langere lijst met wat ik niet bereikt heb

1. Ik ben niet in staat een langdurige relatie aan te houden, en heb de liefde van mijn leven laten lopen
2. Heb schulden uit mijn eerste relatie omdat ik jong en naïef was en meetekende voor een lening op een auto, terwijl ik zelf geen rijbewijs had. De hoofdaansprakelijke is momenteel zonder bekende woon -of verblijfplaats.
3. Ik heb een hbo- studie in de sociale richting met succes afgerond. Met het diploma kwam ook een grote studieschuld gratis mee. Na het behalen van mijn diploma kwam ik erachter dat deze richting eigenlijk helemaal niets voor mij was.

Zo sigaretje op, diep ademen. Niet vergeten een parkeerkaartje te kopen, anders kon het nog wel eens een dure dag worden met die flitspaal erbij.

Een zware gong klinkt door het pand als ik op de bel druk. Ah, ik was vergeten wat een stijve boel het was bij zo een notaris. Ik

realiseer me dat ik niet echt voor de gelegenheid gekleed ben in mijn versleten spijkerbroek, waar ter hoogte van de linker knie de stof erg dun is geworden. Typisch iets voor mij om daar geen rekening mee te houden! Omdat me niemand tegenmoet komt neem ik maar plaats in de wachtkamer. Waarom was ik ook alweer zo vroeg? O ja ik moest zo nodig 70 rijden waar ik maar 50 mocht. De lasagne voor straks staat op de achterbank van de Peugeot, naast de magnetron. Op die manier heb ik straks geen ophoud aan het maken van eten. Gelukkig vriest het buiten, wat goed is voor de houdbaarheid van de lasagne. Alhoewel, gelukkig... Er is geen verwarming in mijn nieuwe huisje. Ik heb geen andere keuze dan maar flink aan de slag te gaan, dan merk ik er weinig van. Het koffieapparaat zit ook al bij de eerste lading spullen voor het huis. Puur omdat ik koffie toch 1 van de meest cruciale dingen vind die het leven heeft. Zonder koffie, geen actie. Het duurt nu wel erg lang voordat de verkopende partij binnen komt. Nerveus kijk ik op mijn horloge. Als even later de secretaresse van de notaris mij komt mededelen dat de verkopers in de file staan, moet ik even heimelijk lachen. Haha, krijgen ze wel geen boete voor te hard rijden, ik wacht wel. Ik hoop dat ze niet te boos zijn over het uitstel mijnerzijds. Ik had wat problemen met het rondkrijgen van de financiering. De eerste bemiddelaar was een beetje traag met het regelen van de zaken. Uiteindelijk heeft de verkopende makelaar mij geholpen aan een hypotheek die ook nog eens goedkoper was als de eerste. Ik heb wel wat moeten sjoemelen met salarisstroompjes, zoals overwerk structureel laten maken. En zo kreeg ik het voor elkaar om een hypotheek voor het aankoopbedrag plus kosten koper los te peuten. Het huisje stond te koop voor een prijs die ver boven budget was. Maar het huis bleef in mijn hoofd rondspoken, het was zo iets als liefde op het eerste gezicht, alhoewel ik daar niet meer in geloof. Ik besloot een belachelijk bod te doen, dat ver onder vraagprijs lag. En tot mijn grote verrassing gingen ze vrij

snel akkoord. Met een aflossing, waar je nog geen fatsoenlijke flat voor huurt! Alhoewel ik me realiseer dat ik nu bij lange na ook nog geen fatsoenlijk huis heb. Maar wel tuinen, ja in meervoud! Achter het huis ligt een royale tuin helemaal omsloten. Wel volgebouwd met schuurtjes en afdakjes van allerlei soorten. Ik vraag me af hoeveel dierenfamilies daar in wonen. De tuin is ongeveer 20 meter diep en 8 meter breed. En aan de voorkant, door een weggetje gescheiden, een lap grond dat ophoudt waar de geul begint. Dit stuk is ongeveer 12 meter diep en 6 meter breed. Mijn handen jeuken nu al...Zelfs de postbode komt er niet. Die brengt de post tot aan de rand van de weg waar onze brievenbussen staan.

Ah, daar zijn ze, laten we dit maar snel achter de rug hebben, want ik heb al genoeg van het officiële gedeelte. Ik ben een beetje opgelucht als ik zie dat zij ook een spijkerbroek aan hebben.

Na het passeren van de eigendomsakte krijg ik heel officieel de sleutel, en ik voel er niks bij. Ik dacht euforisch te worden, of iets in die trant, maar niks. Nog even blijven zitten voor de hypotheekakte. Voor mij mag de notaris nu wel opschieten, want ik ben zuchtig voor een sjekkie. En dan eindelijk na een uur geleuter sta ik weer buiten in de vrieskou. 2 sleutels, en een hypotheekschuld rijker. Ben ik eigenlijk wel goed bezig? Of ben ik hard op weg om maar de volgende ramp in mijn leven af te stevenen?

Hoofdstuk 2

Veel vrienden heb ik niet in mijn leven. Ik heb het altijd geweten aan het feit dat ik praktisch zonder moeder ben opgegroeid. Mijn moeder overleed toen ik 10 jaar jong was. Overleed..., nou ja dat klinkt mooier als vermoord gevonden aan de oever van de maas. 31 jaar was ze.

Veel kan ik me van die tijd niet herinneren. Mijn vader trad heel erg beschermend op naar mij en mijn zus, en probeerde, met succes, ons te behoeden van de gruwelijke details. Opeens was mijn moeder er niet meer. Ik herinner mij mooie dingen aan haar, zoals de warme chocolademelk als ik thuis kwam van school in de winter door de vrieskou, en het samen optuigen van de kerstboom in december. Maar met de dood van mijn moeder verdwenen ook de constante ruzies tussen haar en mijn vader, die voornamelijk over geld gingen. Ik herinner mij vooral de stilte die er volgde na de dood van mijn moeder, en de stilvallende gesprekken van de volwassenen als ik de kamer binnen kwam. Verder was er nog een meneer van de politie die in die tijd regelmatig bij ons over de vloer kwam. Het was zo een typische politieman met een grote gekrulde snor en een klein hangbuikje. Zijn broek werd op zijn plaats gehouden door een paar bretellen. Ik zag hem graag, want hij sprak wel met mij over het verlies van mijn moeder. Hij had van die grote handen waarmee hij als hij binnenkwam door mijn haren wreef, gevolgd door een knipoog. Het werd een vast ritueel.

Op school keken mijn klasgenoten opeens met andere ogen naar me, en er werd veel gefluisterd. Veel van mijn vriendinnetjes

mochten niet meer komen spelen, en met verjaardagen werd ik overgeslagen. Ik voelde mij in die periode erg alleen. Moeder weg, vriendinnetjes weg en ook een beetje van mijn vader kwijt. Mijn zus leefde haar eigen leven en had niet zoveel op met haar kleinere zusje, ik dus. Omdat mijn zus in die tijd aan het puberen was, ging veel van de aandacht van mijn vader naar haar uit. Ik hield me maar op de achtergrond, want mijn vader had het al moeilijk genoeg met de capriolen van mijn zus. Mijn vader probeerde zo goed als mogelijk de vader- en moederrol op zich te nemen. Slecht heeft hij het er niet vanaf gebracht want zowel mijn zus als ik zijn niet aan de drank of drugs en niet gokverslaafd. We zijn beiden nog single, maar dat is in deze tijden geen schande meer. Omdat ik nog zo jong was toen het allemaal plaats vond, heb ik er niet veel van meegekregen. In de familie werd het doodgezwegen, waardoor ik al snel in de gaten had dat ik beter niet teveel vragen kon stellen. Maar iets gaat niet zomaar weg door het er niet meer over te hebben, zoals veel mensen schijnen te denken. Mijn vader is de beste vader die ik me maar kan wensen, maar op het onderwerp moeder heerste een soort van taboe. Ook met hem kon ik niet over mijn moeder praten, want op het moment dat ik het probeerde vertrok zijn gezicht helemaal, zakten zijn schouders naar voren en kon je het verdriet van zijn gezicht aflezen. “Kind, ik weet het ook niet allemaal”, was steevast zijn antwoord. Pas jaren later beseftte ik dat hij het daadwerkelijk ook niet wist, en het niet zei om mij de mond te snoeren.

Van de crematie kan ik me niet meer veel herinneren, ik zat vooraan met mijn zus en mijn vader. De rest van de familie zat achter ons. Ik herinner me de kille sfeer, en de verslagenheid. De politiemans was er ook, en na afloop nam hij me mee om een stukje cake te eten. Ik weet nog dat ik daar erg blij mee was,

omdat deze man tenminste niet de hele tijd aan het huilen was.
Krankzinnige details om te onthouden trouwens.

Joop heette hij, dat kan ik me nog goed herinneren. Hoe hij verder heette, dat weet ik niet. Vooral in het begin kwam hij vaak bij ons over de vloer, maar na een paar maanden nam de frequentie van zijn bezoeken af, totdat hij helemaal niet meer kwam. Mijn vader sprak hem wel nog af en toe, wist ik, omdat ik wel eens de groeten van Joop kreeg via mijn vader. Als ik dan vroeg wat Joop gezegd had zei vader: “Kind ik weet het ook niet allemaal”.

De moord op mijn moeder is nooit opgelost, en er wordt nooit meer over gesproken, maar ik zal nooit vergeten dat ik een moeder gehad heb.

Hoofdstuk 3

Ik heb het echt gedaan! De aktes getekend en ik heb de sleutels. Nu snel naar mijn nieuwe huisje. Ik houd me netjes aan mijn snelheid en parkeer mijn Peugeot een kwartiertje later op mijn eigen oprit voor de deur van mijn nieuwe toekomstige adres. Als ik de motor heb uitgeschakeld zit ik even in gedachten verzonken naar de voorgevel van mijn nieuwe stulpje te kijken. Is dit het begin van mijn nieuwe leven?

Ik ben voor de eerste keer alleen binnen in mijn huisje, het is er doodstil en het stinkt een beetje naar oude mensen. In mijn eentje loop ik een voor een door de kamers. Bij binnenkomst een lange smalle gang met meterkast, op de wanden zit een lambrisering tot borsthoogte. De eerste deur links is de woonkamer, die in tweeën gedeeld is door een boog. Ik stuit al snel op de eerste tegenvaller: de vorige eigenaars hebben de gaskachel eruit gehaald. Dat betekent dat ik momenteel helemaal niets heb om te warmen. Gelukkig komt Peter vanavond, die heeft mijn nieuwe tweedehandsje in de auto liggen. Het is een mooie Gelderse potkachel op gas, gescoord op Koopjesplein voor een prikkie. Ik ben er erg trots op en weet zeker dat de kachel een mooie blikvanger gaat worden. Aan het einde van de gang kom ik in de keuken, nou ja keuken is een groot woord. Qua afmeting heeft de keuken een goede maat, maar het keukenblokje voldoet niet aan de hedendaagse normen. Er staat een groen keukenblokje in bestaande uit twee onderkastjes en twee bovenkastjes. Een van de onderkastjes wordt in beslag genomen door een elektrisch boilerkje. De deurtjes van de bovenkastjes hangen schots en scheef, en ik vermoed dat die het niet lang meer gaan houden. Het keukenblad van aluminium bestaat uit een spoelbak en een

tweepits elektrisch fornuis. Veel plaats blijft niet over om de afwas neer te zetten. Je ziet precies waar de vorige bewoner een kast heeft gehad, want het linoleum, dat waarschijnlijk later gekomen is, is erlangs afgesneden. Er zit een groot raam in, dat uitkijkt op een binnenplaatsje en een muur die als scheiding met de burens dient. Na de keuken kom ik uit in de bijkeuken. Er zit een raam in waarvan het glas zijn beste tijd gehad heeft, en als ik er met een vinger langs ga valt er een beetje stopverf af. Hier bevindt zich ook het toilet. Ik hoef gelukkig niet naar buiten om mijn behoeften te doen. Niet dat ik daar vreemd van had opgekeken. Fijn, er is genoeg plaats voor wasmachine en droger! Er zit wel een kraan, maar een afvoer kan ik niet ontdekken. Er zit wel een putje in het midden van de bijkeuken, waarschijnlijk moet ik daar de afvoerslang in leggen als de wasmachine aan staat. Even staar ik naar mijn achtertuin... Wat zou mijn moeder hiervan gevonden hebben? Dat zal ik dus nooit weten... Mijn achtertuin is vrij groot, en duizenden ideeën schieten door mijn hoofd over wat ik ermee kan. Een ding is zeker, beesten ik wil veel beesten. Geen gekke beesten zoals varkens en ezels, want daar is het toch iets te klein voor. Maar wel kippen en konijnen, misschien wel een kalkoen? Erg veel zicht over het hoe en wat hierover heb ik nog niet, want alles is volgebouwd met schuurtjes en afdakjes. De tuin is ook een zorg voor als de zon weer schijnt en de temperatuur in de dubbele cijfers gaat. En alles hangt natuurlijk samen met het banksaldo als het eenmaal zo ver is. Met de gedachte aan temperaturen met dubbele cijfers lopen de rillingen over mijn rug en beland ik weer in het heden. Het heden betekent voor nu koud, erg koud. Terug in de gang, loop ik de trap naar boven op. Er zijn 3 slaapkamers en iets dat voor een badkamer door moet gaan, er zit zelfs een ligbad in! Naast het ligbad staat een vreemdsoortig boilerachtig iets. Hm, dat is iets voor latere zorg. Ach, als je door de verschillende behangetjes heen kan kijken en erg veel fantasie hebt, is er wel iets van te

maken. Ondanks de vrieskou gooi ik maar eerst eens alle ramen open in de hoop dat de lucht een beetje verdwijnt. Er zal hier toch niet ergens een lijk verstopt liggen? De aluminium ramen aan de voorkant hebben een beetje bemoediging nodig alvorens ik ze open krijg. Ik hoop van harte dat de kachel vanavond past in het bestaande gat in de schoorsteen.

Ik begin maar alvast met het uitladen van mijn auto, omdat ik toch ergens een begin zal moeten maken. Magnetron, koffiezetter, wat servies, en natuurlijk een hoop gereedschap.

Hoofdstuk 4

Het exacte moment dat ik Peter ontmoette kan ik me niet herinneren, maar ik kan me voorstellen dat dat als volgt gegaan is:

Ik was op dat moment werkzaam in de productie in de lokale papierfabriek, afdeling productie. Ondanks mijn Hbo-opleiding was ik daar via het uitzendbureau terecht gekomen, en eigenlijk vond ik het wel goed zo. Ik kon mijn huur betalen en het was er ook nog eens gezellig. En waar kreeg je nog ieder uur 10 minuten pauze? 23 jaar was ik toen ik er begon, en totaal niet geïnteresseerd in het maken van carrière. Het was een afdeling met ongeveer 10 dames in alle soorten maten en leeftijden. We vulden de werkdag met het controleren van vellen papier op foutjes, roddelen en kijken naar het mannelijk schoon, dat ter plekke erg schaars was.

De ontmoeting met Peter kan als volgt gegaan zijn. Ik sta papier op fouten uit te sorteren, iets waar ik nogal in op kon gaan. Vanuit de verte hoor ik iemand fluitend aan komen lopen, en ik denk “wat een goede zin”. Dan hoor ik een klap, het fluiten stopt, en gaat over in een ietwat Belgisch gevloek. Ik kijk op, en zie overal papieren en mappen liggen. Een jongen van ongeveer mijn leeftijd wrijft pijnlijk over zijn been en trekt daarbij een gezicht alsof hij wil zeggen “tja gebeurt me wel vaker”.

De jongen die later Peter blijkt te heten is broodmager, heeft een jampotjesbril, en zijn kledingstijl is ergens in de jaren tachtig

blijven steken. Hij is een beetje blijven hangen in te grote spijkerbroeken en houthakkershemden die of gescheurd of bevlekt zijn. Maar als je naar hem kijkt moet je automatisch lachen vanwege zijn uitstraling. In de loop der tijd liep Peter vaker langs omdat zijn kantoor aan het einde van de sorteerzaal was. Geregeld viel iets uit zijn handen, en dat deed hij echt niet expres werd mij later duidelijk. Af en toe maakte we een praatje, en de jongen bleek ook nog een grote dosis humor te hebben. Peter en ik werden al snel dikke vrienden. Geen relatiemateriaal, maar iemand bij wie ik lekker mezelf kon zijn, en waar ik heel veel lol mee had. “Doe mij maar gewoon”, was ons motto. En deze Peter stopt eindelijk bij mijn nieuwe huisje. Hij behoeft geen rondleiding, want hij is degene die de eerste keer mee is geweest toen ik met de makelaar ging bezichtigen. Opgelucht open ik de deur, want mijn reddende engel is gearriveerd met mijn potkachel. Ik ben ondertussen een beetje verkleumd. “Welkom in mijn vrieskist!” Het loodzware vehikel wordt naar binnen geloodst, en we komen er vrijwel direct achter dat de pijp niet overeenkomt met het gat in de schoorsteen. Ik ben van nature nogal een pechvogel en laat deze tegenvaller even op me inwerken en barst dan in het lachen uit. Het duurt niet lang of we rollen allebei lachend door de woonkamer. Alle stress van de afgelopen dagen valt in een keer van me af. Als we beiden wat bedaard zijn, besluit ik het petroleumkacheltje bij mijn vader te halen. Back to Basic dan maar. Komt tijd, komt raad. Wederom ben ik blij met mijn oude autootje.

Het is maar een paar minuten rijden naar het huis van mijn vader. Hij is niet thuis, wat ik best jammer vind. Ik heb er een hekel aan om het huis binnen te gaan als mijn vader er niet is. Het is dan net of het gemis van mijn moeder weer opnieuw zwaar op me valt. Ik blijf dan ook niet lang. Ik neem de kachel en de jerrycan petroleum, doe een greep in de koekjeskast en sluit de deur weer

netjes af. Mijn vader woont in het huurhuis waar ik opgegroeid ben. Hij kan het niet opbrengen om er weg te gaan, en de herinneringen aan mijn moeder achter te laten. Dat is zijn goed recht vind ik zelf. Mijn zus denkt daar anders over. Het huis heeft een beetje achterstallig onderhoud, en de woningbouwvereniging vertikt het om er geld in te steken. Dat is een beetje mijn geluk, want er zit geen centrale verwarming in het huis. Het petroleumkacheltje is als extra, voor extreem koude winters, bovenop de gaskachel. Ik weet dat pa het niet erg zal vinden als ik het kacheltje meeneem. Stiekem ben ik zijn oogappel van de twee dochters.

Eenmaal “thuis”, is Peter begonnen met de sloop van de lambrisering in de woonkamer. Hij kijkt me ernstig aan als ik binnenkom. “Dit is niet zo goed hoor”. Een blik op de muren vertelt mij genoeg. Hele stukken muur zijn naar beneden gekomen, en op sommige plaatsen is de baksteen zichtbaar. We besluiten eerst maar zorgen voor warmte, dan ziet alles er wellicht wat rooskleuriger uit. Terwijl de temperatuur stijgt in de woonkamer, gooi ik de lasagne in de magnetron.

“Nou, er zit toch wel iets mee vandaag. De stoppen slaan niet door van de magnetron.” “Wacht nou maar eerst tot de lasagne warm is voordat je dat uitspreekt. Je bent het noodlot aan het tarten,” zegt Peter gevat. Met een volle maag, en een ietwat behaaglijkere temperatuur, wordt het tijd om orde op zaken te stellen. Allereerst de basis: warmte. Prioriteit nummer een is de kachel aangesloten te krijgen en werkend met een mooi vuurtje. Peter kent een installateur, en na een telefoontje blijkt dat die wonder boven wonder gelijk vanavond nog komen. Zie je wel, ik kom er wel! Er wordt op de deur geklopt, en ik bedenk me dat er volgens mij geen bel is. De installateur is een grote man met een krul snor, die mij gelijk aan de politieman van 20 jaar geleden

doet denken. Alleen is deze man zeker vijftientig kilo lichter. Ik betrap mezelf erop dat ik aan het wachten ben totdat hij zijn handen door mijn haar haalt. “Ik hoor dat we hier een probleem hebben. Laat mij maar eens kijken of we dat kunnen verhelpen,” zegt hij amicaal. De man is snel en goed. Er wordt een nieuw gat gemaakt en het oude wordt dichtgemetseld. Hij heeft een nieuwe gaslang bij zich, want de oude die eraan zat is poreus. Nog geen 2 uur later snort mijn potkachel tevreden, en kan de petroleumkachel, die een vieze penetrante geur verspreid uit. Geluk bij een ongeluk is dat in ieder geval in de woonkamer de vieze oude mensen geur tijdelijk verdreven is. Moe maar voldaan drinken we een kop koffie en roken wij een sigaretje rondom de kachel. Daarna is het tijd om naar huis te gaan, morgen weer een nieuwe dag.

Heh ja hoor... Voorruitenskrabben...

Hoofdstuk 5

Ik woon momenteel in een klein gehuchtje ongeveer 20 minuten rijden van de plek waar mijn nieuwe huisje staat. Ongeveer een jaar geleden ben ik hier ingetrokken, nadat mijn relatie van drie jaar op de klippen liep. Achteraf heb ik enorme spijt van deze breuk. Mijn ex heet Ruud, en hij was mijn maatje, en mijn grote broer die ik nooit gehad heb. Hij is precies mijn type, een beetje ruig met halflang haar dat toch verzorgd is, groot van stuk, met een klein hartje. Mooi lijf trouwens ook, maar dat terzijde. We waren een aanvulling op elkaar, en voelden elkaar feilloos aan, er is in de drie jaar dat we samen waren nooit ruzie geweest of harde woorden gevallen. Na drie jaar besloot ik dat ik meer van het leven verwachtte dan samenleven met een maatje. Jong en naïef als ik was zijn we beide onze eigen weg ingeslagen. Ik dacht dat het gras bij de burens groener zou zijn. Dom, dom, dom. We hadden samen een huis gekocht en van top tot teen opgeknapt. Ik heb veel van geleerd over verbouwen, maar om het nu zonder partner te doen valt me toch wat zwaarder. Ruud is ondertussen zwaar verliefd op iemand anders en ik heb een jaartje het feestbeest uitgehangen. Tijdens dat jaar besepte ik pas wat ik had weggegooid, maar toen was het al te laat...Hij had al trouwplannen. Vergeten zal ik hem echter nooit, er is een groot gat in mijn hart achtergebleven.

Ik voel wederom kou als ik binnenkom. Het enige verschil met mijn nieuwe huis is dat het me hier niet lukt om de boel warm te krijgen. Er zit centrale verwarming in het appartement, maar het

is er zo tochtig dat alle warmte direct het huis verlaat door alle gaten en kieren. Ik besluit dan ook maar geen poging te wagen. Mijn twee katten laten zich luidkeels horen. Brammie en Guido willen duidelijk een bij vulling van hun etensbakken. Onder luid gespin volbreng ik mijn taak als hun dienaar. Veel zin heeft het niet om nog lang op te blijven, want de woonkamer ligt bezaaid met tweedehands radiatoren die ik al op voorhand geleverd heb, terwijl ik aan het wachten was op de overdracht. Koopjesplein opent je wereld als je maar een klein budget hebt. Bovendien ligt het appartement zo afgelegen dat er nauwelijks sprake is van enige vorm van televisie- ontvangst. Morgen lekker vroeg op, om te gaan klussen in mijn nieuwe huis. Over 10 dagen moet ik hier weg zijn, want een hypotheek en een huur samen, kan ik niet betalen. Het zou wel kunnen, maar dat zou ten koste gaan van mijn verbouwbudget, dat na vandaag nog meer belachelijk klein lijkt. Ik drink nog een kop thee en probeer een lijstje op te stellen met een plan van aanpak. Ok, 10 dagen... Wat moet er dan in ieder geval in orde zijn? Het meest reële is dat de woonkamer dan bewoonbaar moet zijn. Ik moet een plek hebben waar Brammie en Guido kunnen zitten als er geklust wordt. Bovendien vind ik het ook wel prettig om een plek te hebben waar ik 's avonds mijn matras kan leggen, zonder enge ziektes op te lopen.

Dus: stucen, verven, vloer leggen.

Ik spring nog snel even onder een hete douche. Als ik tussen de lakens kruip, merk ik nog net hoe Brammie en Guido zich spinnend tegen me aan vleien, voordat ik wegglij in een slaap over mannen met krulsnorren die gaten in mijn muren slaan....

Hoofdstuk 6

Als ik 's morgens de gordijnen openschuif zie ik direct dat het weer krabben wordt aan de ijsbloemen op de ramen. Ondanks dat dit echt niet mijn weer is, sta ik te popelen om aan de slag te gaan. In mijn nieuwe huis heb ik tenminste een kachel waar ik het wel warm mee krijg. Eerst maar eens koffie en een goede dosis aandacht schenken aan Brammie en Guido. Beide kunnen ze nogal veeleisend zijn in het vragen van aandacht. Het zijn broer en zus, maar qua uiterlijk lijken ze niet op elkaar. Brammie is het meisje, elegant en zwart wit. Guido is het nogal lompe, beetje te dikke mannetje en grijswit getijgerd. Ze hebben mij door menig moeilijke periode heen geholpen. Soms denk ik wel eens dat ik meer een dierenmens als een mensenmens ben. Dieren zijn altijd onbevangen en eerlijk. Hun wereld zit niet complex in elkaar. Ze hebben je graag of niet. Zoveel anders dan de grote boze mensenwereld.

Voor mijn moeder mij ontnomen werd, mocht ik geen huisdieren. Volgens mijn moeder had je er alleen maar last van en maakten ze de boel alleen maar vies, bovendien stonken huisdieren. Op mijn 11^e mocht ik van mijn vader een hond. Ik haalde hem in België op een markt, waar hij samen met zijn broers en zussen in een aquarium zat. Tegenwoordig zijn dat soort praktijken verboden. Ik noemde hem Rakker, en hij werd mijn beste vriendje. Rakker was een kruising Ierse Setter met iets anders dat ik nooit heb kunnen achterhalen. Nu was het allemaal niet meer zo erg dat ik er op school niet meer bij hoorde, en dat er over me gefluisterd werd. Na school ging ik lekker met de hond uren lopen, en

eigenlijk vond ik dat ook leuker dan bij vriendinnetjes thuis op de kamer zitten. Toen ik op kamers ging om te studeren, moest Rakker bij mijn vader achter blijven. Ik probeerde zoveel mogelijk naar huis te gaan, of nam hem stiekem mee naar mijn kamer in het studentenhuis. Rakker kreeg echter hartproblemen, en toen ik net een half jaartje uit huis was hebben we hem moeten laten gaan. Maar mijn liefde voor dieren was geboren. Ik nam me voor om zoveel mogelijk dieren aan te schaffen op het moment dat zich de gelegenheid voor zou doen. Met Ruud had ik al een hele schare kippen, konijnen en katten opgebouwd. Heerlijk vonden wij het om lekker bezig te zijn, terwijl er kippen om ons heen scharrelden. Deze konden echter niet allemaal mee naar een appartement. Voor alle buitendieren hebben we een goed baasje kunnen vinden, en de katten gingen met mij mee. Mijn nieuwe huisje biedt weer perspectief om opnieuw te beginnen. Deze keer zal het niet mislukken vanwege een verbroken relatie. Ik laat de auto vast lopen om te ontdooien, terwijl ik hem vol laad met radiatoren en verhuisdozen met allerlei spullen die ik de komende 10 dagen nodig denk te hebben. Gaat toch eigenlijk wel veel in mijn oude rammelbak! Hij sputtert even als ik de sleutel omdraai, maar na wat bemoedigende woordjes doet hij toch wat ik wil. Op naar hopelijk een vruchtbaar dagje klussen, op naar mijn toekomst! Ik heb er zin in!